Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 25. novembra 2014*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi, sprejeti proti Iranu za preprečevanje širjenja jedrskega orožja — Zamrznitev sredstev — Napaka pri presoji — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Odškodninski zahtevek“

V zadevi T-384/11,

Safa Nicu Sepahan Co. s sedežem v Ispahanu (Iran), ki jo zastopa A. Bahrami, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki sta ga sprva zastopala A. Vitro in R. Liudvinaviciute-Cordeiro, nato R. Liudvinaviciute-Cordeiro in I. Gurov, zastopniki,

tožena stranka,

katere predmet je, prvič, razglasitev delne ničnosti Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 503/2011 z dne 23. maja 2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 136, str. 26) in Uredbe Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 88, str. 1) ter, drugič, odškodninski zahtevek,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi H. Kanninen, predsednik, I. Pelikánová (poročevalka), sodnica, in E. Buttigieg, sodnik,

sodni tajnik: N. Rosner, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. marca 2014

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Ta zadeva spada v okvir omejevalnih ukrepov, uvedenih za izvajanje pritiska na Islamsko republiko Iran, da bi ta ustavila dejavnosti, nevarne z vidika širjenja jedrskega orožja, in razvoj izstrelitvenih sistemov jedrskega orožja (v nadaljevanju: širjenje jedrskega orožja).

* Jezik postopka: angleščina.

2 Tožeča stranka, Safa Nicu Sepahan Co., je iranska delniška družba.

3 Ime subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, je bilo s Sklepom Sveta 2011/299/SZVP z dne 23. maja 2011 o spremembah Sklepa 2010/413 (UL L 136, str. 65) uvrščeno na seznam subjektov, vključenih v širjenje jedrskega orožja iz Priloge II k Sklepu Sveta 2010/413/SZVP z dne 26. julija 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi skupnega stališča 2007/140/SZVP (UL L 195, str. 39).

4 Ime subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, je bilo z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 503/2011 z dne 23. maja 2011 o izvajanju Uredbe št. 961/2010 (UL L 136, str. 26) zato uvrščeno na seznam iz Priloge VIII k Uredbi Sveta (EU) št. 961/2010 z dne 25. oktobra 2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 423/2007 (UL L 281, str. 1).

5 V obrazložitvi Sklepa 2011/299 in Izvedbene uredbe št. 503/2011 je bil subjekt, poimenovan „Safa Nicu“, opisan kot „[p]odjetje za komunikacijsko tehnologijo, ki je dobavljalo opremo za objekt Fordow (Kom), katerega gradnja ni bila prijavljena pri MAAE“.

6 Tožeča stranka je po opozorilu enega od svojih poslovnih partnerjev v dopisu z dne 7. junija 2011 Svetu Evropske unije predlagala, naj spremeni Prilogo VIII k Uredbi št. 961/2010 tako, da jo dopolni in popravi uvrstitev subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, na zadevnih seznamih ali da jo izbriše. V zvezi s tem navaja, da se navedena uvrstitev bodisi nanaša na drug subjekt bodisi je Svet storil napako, ko je vpisal njeno ime na seznam iz Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010.

7 Ker tožeča stranka ni dobila odgovora na svoj dopis z dne 7. junija 2011, je Svet poklicala po telefonu, nato pa nanj naslovila nov dopis z dne 23. junija 2011.

8 Uvrstitev subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, na seznam iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in na seznam iz Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010, je bila s Sklepom Sveta 2011/783/SZVP z dne 1. decembra 2011 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 319, str. 71) in Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 1245/2011 z dne 1. decembra 2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 (UL L 319, str. 11) ohranjena.

9 Navedba „Safa Nicu“ je bila v Sklepu 2011/783 in Izvedbeni uredbi št. 1245/2011 nadomeščena z navedbo „Safa Nicu, tudi ‚Safa Nicu Sepahan‘, ‚Safanco Company‘, ‚Safa Nicu Afghanistan Company‘, ‚Safa Al-Noor Company‘ in ‚Safa Nicu Ltd Company‘“. Poleg tega so bili glede zadevnega subjekta kot podatki za ugotavljanje istovetnosti navedeni naslovi, in sicer 5 naslovov v Iranu, Združenih arabskih emiratih in Afganistanu.

10 Svet je z dopisom z dne 5. decembra 2011 tožečo stranko obvestil o ohranitvi njenega imena na seznamih iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in Priloge VIII k Uredbi št. 961/2010. Ugotovil je, da pripombe tožeče stranke, podane 7. junija 2011, ne utemeljujejo umika omejevalnih ukrepov. Pojasnil je, da se uvrstitev subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, dejansko nanaša na tožečo stranko, ne glede na to, da je navedba njenega imena nepopolna. Tožečo stranko je obvestil tudi o spremembah, navedenih v točki 9 zgoraj.

11 Uredba št. 961/2010 je bila razveljavljena z Uredbo Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu (UL L 88, str. 1), ime tožeče stranke pa je Svet vključil v Prilogo IX k zadnjenavedeni uredbi. Obrazložitev glede tožeče stranke je enaka tisti iz Izvedbene uredbe št. 1245/2011.

12 Svet je z dopisom z dne 11. decembra 2012 tožečo stranko obvestil o ohranitvi njenega imena na seznamih iz Priloge II k Sklepu 2010/413 in Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 ter ji v prilogi k temu dopisu poslal zadnjenavedeno uredbo.

13 Ime tožeče stranke je bilo s Sklepom Sveta 2014/222/SZVP z dne 16. aprila 2014 o spremembi Sklepa 2010/413 (UL L 119, str. 65) izbrisano s seznama iz Priloge II k Sklepu 2010/413. Njeno ime je bilo z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 397/2014 z dne 16. aprila 2014 o izvajanju Uredbe št. 267/2012 (UL L 119, str. 1) zato izbrisano s seznama iz Priloge IX k Uredbi št. 267/2012.

Postopek in predlogi strank

14 Tožeča stranka je 22. julija 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

15 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je sodno tajništvo Splošnega sodišča prejelo 31. januarja 2013, po sprejetju Uredbe št. 267/2012 ustrezno spremenila svoje predloge.

16 Po spremembi sestave senata Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v prvi senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

17 Stranki sta bili v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika Splošnega sodišča z dopisom z dne 16. januarja 2014 pozvani, naj pisno odgovorita na nekatera vprašanja. Stranki sta predložili odgovore 31. januarja 2014.

18 Stranki sta bili 4. februarja 2014 pozvani, naj predložita svoja stališča o odgovorih, ki jih je na vprašanja, postavljena 16. januarja 2014, predložila druga stranka. Stranki sta predložili stališča 20. februarja 2014. K stališčem tožeče stranke so bili priloženi dodatni dokumenti za ugotovitev škode, ki naj bi ji nastala.

19 Stranki sta podali ustne navedbe in odgovore na pisna in ustna vprašanja Splošnega sodišča na obravnavi dne 4. marca 2014.

20 Tožeča stranka po delnem umiku tožbenih predlogov, ki ga je podala v repliki in odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča, predloženem 31. januarja 2014, in po ustrezni spremembi predlogov zaradi sprejetja Uredbe št. 267/2012, Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— točko 19 iz dela I(B) Priloge I k Izvedbeni uredbi št. 503/2011 in točko 61 iz dela I(B) Priloge IX k Uredbi št. 267/2012 razglasi za nični v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko in z njo povezane družbe;

— Svetu naloži plačilo odškodnine tožeči stranki v znesku 7 662 737,40 EUR, skupaj s 5 % letnimi obrestmi od 1. januarja 2013;

— Svetu naloži plačilo stroškov.

21 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— zavrne tožbo;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

1. *Predlog za razglasitev ničnosti uvrstitve imena tožeče stranke na zadevna seznama*

22 V podporo razglasitvi ničnosti je tožeča stranka v svojih pisanjih navedla tri tožbene razloge, ki se nanašajo, prvič, na kršitev obveznosti obrazložitve, drugič, na napako pri presoji in „zlorabo pooblastil“ in, tretjič, na kršitev pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva.

23 Vendar je treba ugotoviti, da se je tožeča stranka pri prvem tožbenem razlogu omejila na trditev, da v izpodbijanih aktih ni dovolj natančnih elementov, na podlagi katerih bi bilo mogoče skleniti, da se uvrstitev subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, dejansko nanaša nanjo.

24 Kot pa je razvidno iz odgovora tožeče stranke na vprašanja Splošnega sodišča, predloženega 31. januarja 2014, tožeča stranka glede na pojasnila, ki jih je Svet podal v svojih pisanjih, dopisu z dne 5. decembra 2011 in po spremembi iz Izvedbene uredbe št. 1245/2011, ne izpodbija več, da se zadevna uvrstitev nanaša nanjo.

25 V teh okoliščinah ni treba preizkusiti prvega tožbenega razloga.

26 Tožeča stranka z drugim tožbenim razlogom trdi, da je Svet s sprejetjem omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, storil napako pri presoji in „zlorabil pooblastila“.

27 Prvič, tožeča stranka pojasnjuje, da ni družba za komunikacijsko tehnologijo in da ni bila vpletena v dobavo opreme za objekt Fordow (Kom). Ob tem dodaja, da Svet ni predložil nobenega dokaza o opremi, ki naj bi jo dobavila za ta objekt.

28 Drugič, tožeča stranka navaja, da je bilo po neuradnih informacijah, ki jih je pridobila, njeno ime uvrščeno na seznam subjektov, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, na podlagi nenatančnih informacij, ki jih je priskrbel evropski konkurent, da bi ji preprečil sodelovanje pri večjem številu razpisov.

29 Po eni strani Svet odgovarja, da je razlog, ki se nanaša na to, da je tožeča stranka dobavila opremo za objekt Fordow (Kom), veljaven. Po drugi strani pa meni, da je trditev o uvrstitvi imena tožeče stranke na zadevna seznama na podlagi nenatančnih informacij, ki jih priskrbel evropski konkurent, nepravilna in ni podprta.

30 Prvič, glede očitka, ki se nanaša na „zlorabo pooblastil“, je treba spomniti, da je mogoče o aktu, pri katerem so bila zlorabljena pooblastila, govoriti le, če je na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih indicev razvidno, da je bil akt sprejet z izključnim ali vsaj odločilnim namenom, da se dosežejo drugi cilji od tistih, na katere se sklicuje, ali da se izogne postopku, ki ga Pogodba posebej določa za obravnavo okoliščin primera (glej sodbo z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, ZOdl., EU:T:2009:401, točka 50 in navedena sodna praksa).

31 Tožeča stranka v obravnavani zadevi z ničemer ne podpira trditve, da je bilo njeno ime na seznam subjektov, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, uvrščeno na podlagi nenatančnih informacij, ki jih priskrbel evropski konkurent, in ne navaja nobenega indica ali pokazatelja v podporo te trditve, niti ne pojasni, kakšnemu drugemu cilju kot preprečevanju širjenja jedrskega orožja in njegovega financiranja naj bi Svet s sprejetjem izpodbijanih aktov v resnici sledil. Očitek zlorabe pooblastil ne izpolnjuje zahtev iz člena 44(1)(c) Poslovnika, ker ni dovolj jasen in natančen, da bi Svetu omogočil pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa presojo predloga za razglasitev ničnosti, po potrebi tudi brez dodatnih podatkov. Zato ga je treba razglasiti za nedopustnega.

32 Drugič, glede očitka, ki se nanaša na napako pri presoji, je Sodišče pri nadzoru omejevalnih ukrepov navedlo, da morajo sodišča Evropske unije – v skladu s svojimi pristojnostmi na podlagi Pogodbe DEU – zagotoviti načeloma popolni nadzor nad zakonitostjo vseh aktov Unije glede na temeljne pravice, ki so del pravnega reda Unije (glej sodbo z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, ZOdl., EU:C:2013:775, točka 58 in navedena sodna praksa).

33 Med te temeljne pravice spada med drugim pravica do učinkovitega sodnega varstva (glej sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 59 in navedena sodna praksa).

34 Na podlagi učinkovitosti sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, se med drugim zahteva, da se mora sodišče Unije prepričati, da zadevni akt, ki je za zadevno osebo oziroma subjekt posamični akt, temelji na dovolj trdni dejanski podlagi. To vključuje preverjanje dejstev, ki so navedena v obrazložitvi, na kateri temelji navedeni akt, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi, oziroma vsaj eden od njih, za katere se šteje, da so sami po sebi dovolj za utemeljitev tega akta, utemeljeni (glej v tem smislu sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 64 in navedena sodna praksa).

35 V zvezi s tem mora sodišče Unije opraviti ta preizkus tako, da če je to potrebno, pristojni organ Unije pozove k predložitvi informacij ali dokazov, ki so upoštevni pri takem preizkusu, ne glede na to, ali so zaupni (glej sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 65 in navedena sodna praksa).

36 Pristojni organ Unije mora namreč v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, ni pa tej osebi treba predložiti negativnega dokaza o neutemeljenosti navedenih razlogov (glej sodbo Svet/Fulmen in Mahmoudian, EU:C:2013:775, točka 66 in navedena sodna praksa).

37 Svet je v obravnavani zadevi v odgovor na zahtevo Splošnega sodišča navedel, da je bil predlog uvrstitve, ki ga je podala država članica, edini dokaz, s katerim je razpolagal pri sprejetju in ohranitvi omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko. Pojasnil je, da je povzel informacije iz tega predloga v obrazložitvi izpodbijanih aktov.

38 V teh okoliščinah je treba skleniti, da je tožeča stranka pred Splošnim sodiščem izpodbijala to, da je družba za komunikacijsko tehnologijo, ki je dobavljala opremo za objekt Fordow (Kom), vendar Svet ni dokazal utemeljenosti te trditve, ki je edini razlog zoper tožečo stranko.

39 Drugemu tožbenemu razlogu je treba torej ugoditi.

40 Zato je treba razglasiti za nično uvrstitev imena tožeče stranke pod točko 19 iz dela I(B) Priloge I k Izvedbeni uredbi št. 503/2011 in pod točko 61 iz dela I(B) Priloge IX k Uredbi št. 267/2012, ne da bi bilo treba preizkusiti tretji tožbeni razlog.

2. *Predlog za razglasitev ničnosti uvrstitve imena s tožečo stranko „povezanih družb“ na zadevna seznama*

41 Tožeča stranka navaja, da obrazložitev uvrstitve subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, na zadevna seznama, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo št. 1245/2011 in nato povzeta v Uredbi št. 267/2012, poleg nje vključuje več z njo „povezanih družb“. Zato je v repliki predlagala razglasitev ničnosti uvrstitve imena teh družb na navedena seznama.

42 Svet pojasnjuje, da se s spremembami podatkov za ugotavljanje istovetnosti, ki se nanašajo na tožečo stranko, uvedenimi z Izvedbeno uredbo št. 1245/2011, ni skušalo z njo „povezane družbe“ vključiti med subjekte, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi. S spremembo teh informacij naj bi se namreč omejilo na to, da se doda več drugih imen in naslovov, ki jih uporablja tožeča stranka, ki je še vedno edini zadevni subjekt.

43 Čeprav je besedilo o uvrstitvi subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, na zadevna seznama, ki je bilo podano v Izvedbeni uredbi št. 1245/2011 in nato povzeto v Prilogi IX k Uredbi št. 267/2012, lahko izzvalo določeno stopnjo negotovosti, pa vendarle potrjuje razlago, ki jo je podal Svet. V navedenih aktih so namreč poleg imena „Safa Nicu“ omenjena druga imena za navedbo drugih poimenovanj tožeče stranke, ne pa za določitev oseb, ki se od tožeče stranke razlikujejo. Poleg tega je podana obrazložitev oblikovana v ednini, kar *a priori* pomeni, da se nanaša le na en subjekt.

44 Ob upoštevanju pojasnil, ki jih je podal Svet, je zato treba skleniti, da se uvrstitev subjekta, poimenovanega „Safa Nicu“, na zadevna seznama nanaša le na tožečo stranko, kar pomeni, da je treba predlog za razglasitev ničnosti uvrstitve imena z njo „povezanih družb“ zavreči kot nedopusten.

3. *Odškodninski zahtevek*

45 Tožeča stranka navaja, da ji je sprejetje omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, povzročilo nepremoženjsko in premoženjsko škodo, za katero zahteva odškodnino.

46 Svet izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

47 V skladu z ustaljeno sodno prakso morajo biti za uveljavljanje nepogodbene odgovornosti Unije v smislu člena 340, drugi odstavek, PDEU zaradi nezakonitega ravnanja njenih organov izpolnjeni vsi pogoji, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, dejanskost škode ter obstoj vzročne zveze med zatrjevanim ravnanjem in uveljavljano škodo (glej sodbo z dne 9. septembra 2008, FIAMM in drugi/Svet in Komisija, C-120/06 P in C-121/06 P, ZOdl. EU:C:2008:476, točka 106 in navedena sodna praksa; sodba z dne 11. julija 2007, Schneider Electric/Komisija, T-351/03, ZOdl., EU:T:2007:212, točka 113).

48 Kumulativnost teh treh pogojev pomeni, da če eden ni izpolnjen, je treba odškodninsko tožbo v celoti zavrniti, ne da bi bilo treba preizkusiti ostale pogoje (sodba z dne 8. maja 2003, T. Port/Komisija, C-122/01 P, ZOdl., EU:C:2003:259, točka 30, in sodba Schneider Electric/Komisija, EU:T:2007:212, točka 120).

Nezakonitost ravnanja, ki se očita Svetu

49 Iz točk od 26 do 40 zgoraj je razvidno, da sta izpodbijana akta nezakonita, ker Svet ni utemeljil, da je tožeča stranka izpolnjevala vsaj enega od meril, določenih v Uredbi št. 961/2010 in Uredbi št. 267/2012 za sprejetje omejevalnih ukrepov.

50 Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso ugotovitev nezakonitosti pravnega akta, ne glede na to, koliko je ta nezakonitost obžalovanja vredna, ne zadošča, da bi se štelo, da je pogoj za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije glede nezakonitosti ravnanja, ki se očita institucijam, izpolnjen. Za to, da je izpolnjen pogoj za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije glede nezakonitosti ravnanja, ki se očita institucijam, sodna praksa zahteva, da se dokaže dovolj resna kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice (glej v tem smislu sodbo z dne 23. novembra 2011, Sison/Svet, T-341/07, ZOdl., EU:T:2011:687, točki 31 in 33 ter navedena sodna praksa).

51 Namen te zahteve je, da se ne glede na naravo zadevnega nezakonitega akta izogne tveganju, da obveznost plačila škode, ki jo zatrjujejo zadevne osebe, povzroči oviranje zmožnosti zadevne institucije, da v celoti izvršuje svoje pristojnosti v splošnem interesu, tako v okviru svoje normativne dejavnosti in dejavnosti, ki zajemajo odločitve ekonomske politike, kot tudi glede svoje upravne pristojnosti, pri čemer pa posamezniki ne nosijo posledic očitnih in neopravičljivih kršitev (glej sodbo Sison/Svet, EU:T:2011:687, točka 34 in navedena sodna praksa).

52 Odločilno merilo za presojo, ali je ta zahteva spoštovana, je, da je zadevna institucija očitno in resno prekoračila meje diskrecijske pravice. Za ugotovitev take kršitve je torej odločilna diskrecijska pravica, ki jo ima zadevna institucija. Iz meril, ki jih je razvila sodna praksa, tako izhaja, da kadar ima zadevna institucija močno omejeno diskrecijsko pravico ali je celo nima, lahko zgolj kršitev prava Unije zadošča za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve (glej sodbo Sison/Svet, EU:T:2011:687, točka 35 in navedena sodna praksa).

53 Vendar sodna praksa ne vzpostavlja nobene samodejne povezave med neobstojem diskrecijske pravice zadevne institucije in opredelitvijo kršitve za dovolj resno kršitev prava Unije. Čeprav je obseg diskrecijske pravice zadevne institucije odločilen, pa ni izključno merilo. Sodišče je v zvezi s tem vedno opozarjalo, da se v okviru ureditve, ki jo je razvilo na podlagi člena 288, drugi odstavek, ES (postal člen 340, drugi odstavek, PDEU) poleg tega upošteva zlasti kompleksnost položajev, ki se urejajo, in težave pri uporabi ali razlagi besedil (glej sodbo Sison/Svet, EU:T:2011:687, točki 36 in 37 in navedena sodna praksa).

54 Iz tega je razvidno, da je zgolj zaradi ugotovitve nepravilnosti, ki je običajno pozorna in skrbna uprava v podobnih okoliščinah ne bi storila, Unija lahko odgovorna (glej sodbo Sison/Svet, EU:T:2011:687, točka 39 in navedena sodna praksa).

55 Zato mora sodišče Unije po ugotovitvi, ali je imela zadevna institucija diskrecijsko pravico, upoštevati kompleksnost položajev, ki se urejajo, težave pri uporabi ali razlagi besedil, stopnjo jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter namernost ali neopravičljivost storjene napake. Vsekakor je kršitev prava Unije očitno resna, če še vedno obstaja kljub temu, da je bila razglašena sodba, v kateri je bila ugotovljena očitana neizpolnitev, ali je bila izdana sodba v postopku predhodnega odločanja ali pa sprejeta ustaljena sodna praksa na zadevnem področju, iz katerih izhaja, da je obravnavano ravnanje kršitev (glej sodbo Sison/Svet, EU:T:2011:687, točka 40 in navedena sodna praksa).

56 Prvič, v obravnavanem primeru se z naložitvijo omejevalnih ukrepov, ki so posledica sprejetja izpodbijanih aktov, kršijo upoštevne določbe Uredbe št. 961/2010 in Uredbe št. 267/2012.

57 Čeprav je namen teh aktov v bistvu Svetu omogočiti, da določi nekatere omejitve pravic posameznikov zaradi preprečevanja širjenja jedrskega orožja in njegovega financiranja, pa je namen določb, ki taksativno določajo pogoje, pod katerimi so te omejitve dovoljene in ki se obravnavajo v tem primeru, varstvo posameznih interesov zadevnih oseb, tako da omejujejo primere uporabe, obseg ali intenzivnost omejevalnih ukrepov, ki se lahko zakonito sprejmejo za te osebe (glej po analogiji sodbo Sison/Svet, EU:T:2011:687, točka 51 in navedena sodna praksa).

58 Take določbe tako zagotavljajo varstvo posameznih interesov oseb in subjektov, ki bi lahko bili prizadeti, in jih je zato treba obravnavati kot pravna pravila, katerih namen je podeliti pravice posameznikom. Če zadevni materialnopravni pogoji niso izpolnjeni, ima zadevna oseba oziroma subjekt namreč pravico, da se mu zadevni ukrepi ne naložijo. Taka pravica nujno pomeni, da lahko oseba oziroma subjekt, kateremu se omejevalni ukrepi naložijo pod pogoji, ki niso predvideni z zadevnimi določbami, zahteva odškodnino za škodne posledice teh ukrepov, če se izkaže, da temeljijo na dovolj resni kršitvi materialnopravnih pravil, ki jih je uporabil Svet (glej po analogiji sodbo Sison/Svet, EU:T:2011:687, točka 52 in navedena sodna praksa).

59 Drugič, glede vprašanja, ali je imel Svet diskrecijsko pravico, iz točk od 32 do 40 zgoraj izhaja, da je nezakonitost v izpodbijanih aktih v tem, da Svet nima informacij niti dokazov, s katerimi bi pravno zadostno dokazal utemeljenost omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, in jih torej zato ne more predložiti Splošnemu sodišču.

60 Kot pa izhaja iz sodne prakse, navedene v točkah od 32 do 36 zgoraj, spoštovanje temeljnih pravic zadevnih oseb oziroma subjektov, zlasti njihove pravice do učinkovitega sodnega varstva, narekuje obveznost Sveta dokazati utemeljenost sprejetih omejevalnih ukrepov, kar pomeni, da v zvezi s tem nima diskrecijske pravice.

61 V obravnavani zadevi je Svetu tako očitana kršitev obveznosti, glede katere nima diskrecijske pravice.

62 Tretjič, ugotoviti je treba, da pravilo, s katerim je Svetu naloženo, da dokaže utemeljenost sprejetih omejevalnih ukrepov, ne ureja posebej kompleksnega položaja in je jasno in natančno, tako da pri uporabi ali razlagi ne povzroča težav.

63 Poleg tega je treba navesti, da je bilo zadevno pravilo potrjeno s sodno prakso, ki je bila sprejeta 23. maja 2011, to je pred sprejetjem prvega izpodbijanega akta.

64 Glede omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na Iran, je tako iz točke 37 sodbe Bank Melli Iran/Svet, EU:T:2009:401, razvidno, da se sodni nadzor nad zakonitostjo sklepa, s katerim so bili sprejeti omejevalni ukrepi, razširi na presojo dejstev in okoliščin, navedenih v njegovo utemeljitev, ter na preverjanje dokazov in podatkov, na katerih temelji ta presoja. Splošno sodišče je v točki 107 iste sodbe iz te ugotovitve izpeljalo obveznost Sveta, da ob izpodbijanju predloži dokaze in podatke, na katerih temelji njegova presoja, da jih sodišče Unije lahko preveri.

65 Enako pravilo je bilo potrjeno s sodno prakso, sprejeto na področju, ki je povezano z omejevalnimi ukrepi in vključuje domnevne teroristične dejavnosti. V točki 154 sodbe z dne 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Svet (T-228/02, ZOdl., EU:T:2006:384), je tako Splošno sodišče med drugim sklenilo, da se sodni nadzor zakonitosti sklepa, s katerim so bili sprejeti omejevalni ukrepi, razširi na presojo dejstev in okoliščin, navedenih v njegovo utemeljitev, ter na preverjanje dokazov in podatkov, na katerih temelji ta presoja.

66 Podobno mora sodišče Unije glede na točko 138 sodbe z dne 23. oktobra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet (T-256/07, ZOdl., EU:T:2008:461), preveriti tako vsebinsko pravilnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost kot tudi to, ali ti dokazi vsebujejo vse upoštevne podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji položaja, in ali lahko utemeljijo iz njih izpeljane sklepe.

67 Nazadnje, Splošno sodišče je v točkah 54 in 55 sodbe z dne 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Svet (T-284/08, ZOdl., EU:T:2008:550), ponovilo pravilo, navedeno v točki 66 zgoraj. V točkah od 56 do 79 iste sodbe je ugotovilo, da Svet ni predložil dokazov, ki bi omogočili preverjanje utemeljenosti izpodbijanega sklepa, in iz tega sklepalo, da sta tožbena razloga, ki se nanašata na kršitev dokaznega bremena in pravice do učinkovitega sodnega varstva, utemeljena.

68 Glede na vse navedeno je treba ugotoviti, da bi morala v okoliščinah obravnavanega primera običajno pozorna in skrbna uprava ob sprejetju prvega izpodbijanega akta razumeti, da mora zbrati informacije oziroma dokaze, ki utemeljujejo omejevalne ukrepe, ki se nanašajo na tožečo stranko, da bi bilo mogoče ob izpodbijanju dokazati utemeljitev navedenih ukrepov s predložitvijo navedenih informacij ali navedenih dokazov sodišču Unije.

69 Ker Svet ni ravnal tako, je v smislu sodne prakse, navedene v točki 50 zgoraj, odgovoren za dovolj resno kršitev pravnega pravila, s katerim so posameznikom podeljene pravice.

Dejanskost škode ter obstoj vzročne zveze

70 Glede pogoja dejanskosti škode je v skladu s sodno prakso Unija odgovorna le, če je tožeči stranki dejansko nastala „dejanska in gotova“ škoda (sodbi Sodišča z dne 27. januarja 1982, Birra Wührer in drugi/Svet in Komisija, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 in 5/81, ZOdl., EU:C:1984:341, točka 9, in De Franceschi/Svet in Komisija, 51/81, EU:C:1982:20, točka 9, ter sodba z dne 16. januarja 1996, Candiotte/Svet, T-108/94, ZOdl., EU:T:1996:5, točka 54). Tožeča stranka mora sodišču Unije predložiti dokaze za ugotovitev obstoja in obsega take škode (sodbi z dne 21. maja 1976, Roquette Frères/Komisija, 26/74, ZOdl. EU:C:1976:69, točke od 22 do 24, in z dne 9. januarja 1996, Koelman/Komisija, T-575/93, ZOdl., EU:T:1996:1, točka 97).

71 Glede pogoja, ki se nanaša na obstoj vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo, mora biti ta škoda dovolj neposredna posledica očitanega ravnanja, s tem da mora biti to ravnanje odločilni vzrok za škodo, vendar ne obstaja obveznost, da se popravi vsaka, tudi oddaljena, škodljiva posledica nezakonitega položaja (glej sodbi z dne 4. oktobra 1979, Dumortier in drugi/Svet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 in 45/79, ZOdl., EU:C:1979:223, točka 21, in z dne 10. maja 2006, Galileo International Technology in drugi/Komisija, T-279/03, ZOdl., EU:T:2006:121, točka 130 in navedena sodna praksa). Tožeča stranka mora predložiti dokaz o obstoju vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (glej sodbo z dne 30. septembra 1998, Coldiretti in drugi/Svet in Komisija, T-149/96, ZOdl., EU:T:1998:228, točka 101 in navedena sodna praksa).

72 V obravnavani zadevi tožeča stranka po eni strani zahteva odškodnino za nepremoženjsko škodo, po drugi strani pa zahteva odškodnino za premoženjsko škodo, ki je posledica zaprtja nekaterih bančnih računov in prekinitve izplačil v evrih s strani evropskih bank, prekinitve poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev in nemožnosti izvršitve, v delu ali celoti, štirih pogodb, sklenjenih s svojimi strankami. Tožeča stranka zahteva tudi, da se od 1. januarja 2013 znesek odškodnine zviša za 5-odstotne letne obresti.

73 Svet izpodbija utemeljenost teh argumentov tožeče stranke in dopustnost dela dokazov, ki jih je tožeča stranka predložila.

74 Splošno sodišče bo glede na sestavo argumentov strank hkrati preučilo pogoje, ki se pri različni zatrjevani škodi nanašajo na dejanskost škode in obstoj vzročne zveze.

75 Poleg tega je treba navesti, prvič, da so glede na pojasnila tožeče stranke, ki jih je 31. januarja 2014 predložila v odgovor na vprašanja Splošnega sodišča, v odškodninski zahtevek za nepremoženjsko škodo, ki naj bi ji nastala, vključeni tudi vplivi omejevalnih ukrepov, sprejetih glede nje, na njene odnose z dobavitelji in strankami. V tem delu pa ta zahtevek sovpada z odškodninskim zahtevkom za premoženjsko škodo.

76 Drugič, med temi štirimi pogodbami, na katere se sklicuje v točki 72 zgoraj, pogodbe za sanacijo elektrarne v Derbendikhanu (Irak) domnevno ni bilo mogoče izvršiti, ker naj bi evropska posredniška banka blokirala plačilo, na ostale tri pa naj bi vplivala prekinitev poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev tožeče stranke.

77 V teh okoliščinah je treba zaradi jasne razmejitve obsega različnih zahtevkov tožeče stranke preučiti, prvič, nepremoženjsko škodo, ki ji je domnevno nastala, brez premoženjskega vpliva omejevalnih ukrepov na njene odnose z njenimi dobavitelji in strankami. Drugič, Splošno sodišče bo obravnavalo premoženjsko škodo, ki je domnevno nastala zaradi zaprtja nekaterih bančnih računov tožeče stranke in prekinitve izplačil v evrih s strani evropskih bank, kar bo vključevalo škodo, ki je domnevno povezana s pogodbo za sanacijo elektrarne v Derbendikhanu. Tretjič, treba je presoditi premoženjsko škodo, ki je domnevno nastala zaradi prekinitve poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev tožeče stranke, kar vključuje tri pogodbe, na katere se sklicuje v točki 72 zgoraj. Četrtič in nazadnje, Splošno sodišče bo preizkusilo obrestni zahtevek.

Nepremoženjska škoda

78 Tožeča stranka trdi, da se je s sprejetjem in ohranitvijo omejevalnih ukrepov glede nje poseglo v njene pravice posameznika, zlasti je bil okrnjen njen ugled. V odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča, vloženega 31. januarja 2014, je ocenila, da ta škoda znaša 1.500.000 EUR, v stališčih z dne 20. februarja 2014 pa 2.000.000 EUR.

79 Svet izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke. Navaja, da je iz sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 19. julija 2011 v zadevi Uj proti Madžarski (št. 23954/10) razvidno, da tožeča stranka uživa pravico do varstva ugleda le v omejenem obsegu. Vsekakor naj poseg v ugled tožeče stranke, če bi bil dokazan, ne bi bil posledica sprejetja omejevalnih ukrepov glede nje temveč objave teh ukrepov. Ta objava pa naj bi bila zakonska obveznost Sveta, zato naj je ne bi bilo mogoče razlagati tako, da pomeni škodo.

80 Kadar se na subjekt zaradi podpore, ki jo je domnevno nudil v okviru širjenja jedrskega orožja, nanašajo omejevalni ukrepi, je ta javno povezan z ravnanjem, ki se šteje za resno grožnjo miru in mednarodni varnosti, zaradi česar se ga sramoti in vzbuja nezaupljivost do njega, kar tako posega v njegov ugled in mu je zato povzročena nepremoženjska škoda.

81 V teh okoliščinah se Svet v točki 79 zgoraj napačno sklicuje na sodbo Uj proti Madžarski, ki se je nanašala na objavo mnenja novinarja o kakovosti proizvodov gospodarske družbe.

82 Prvič, sramotenje in vzbujanje nezaupljivosti zaradi omejevalnih ukrepov, kakršni so obravnavani v tem primeru, se ne nanašata na gospodarske in trgovinske zmogljivosti zadevnega subjekta, temveč na njegovo voljo, da je vpleten v dejavnosti, ki jih mednarodna skupnost šteje za vprašljive. Vpliv na zadevni subjekt zato presega sfero njegovih tekočih trgovinskih interesov.

83 Drugič, oškodovanje ugleda zadevnega subjekta je še toliko bolj resno, ker ni posledica izraženega osebnega mnenja, temveč posledica uradnega stališča institucije Unije, objavljenega v *Uradnem listu Evropske unije*, ki ga spremljajo zavezujoče pravne posledice.

84 Poleg tega je objava omejevalnih ukrepov v Uradnem listu, ki se nanašajo na tožečo stranko, sestavni del postopka njihovega sprejetja, saj je od nje odvisen začetek veljavnosti glede na tretje osebe. V teh okoliščinah objava navedenih omejevalnih ukrepov v Uradnem listu v nasprotju s trditvami Sveta ne pomeni okoliščine, ki bi prekinila vzročno zvezo med sprejetjem in ohranitvijo zadevnih omejevalnih ukrepov ter oškodovanjem ugleda tožeče stranke.

85 Glede na navedeno je treba šteti, da je nezakonito sprejetje in ohranitev omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, tej povzročilo nepremoženjsko škodo, ki je ločena od premoženjske škode, nastale zaradi vpliva na njene trgovinske odnose. Zato ji je treba zaradi te škode priznati pravico do odškodnine.

86 Glede zneska odškodnine, ki ga je treba odobriti, je treba na začetku navesti, da je razglasitev ničnosti izpodbijanih aktov neke vrste povračilo nepremoženjske škode, ki je nastala tožeči stranki, glede na to, da se s to sodbo ugotavlja, da je njegova povezava s širjenjem jedrskega orožja neutemeljena in zato nezakonita (glej v tem smislu sodbo z dne 28. maja 2013, Abdulrahim/Svet in Komisija, C-239/12 P, ZOdl., EU:C:2013:331, točka 72).

87 V okoliščinah obravnavanega primera razglasitev ničnosti uvrstitve tožeče stranke sicer lahko zniža znesek odobrene odškodnine, ne more pa pomeniti celotnega povračila nastale škode.

88 Iz dokumentov v spisu je namreč razvidno, da je trditev o vpletenosti tožeče stranke v širjenje jedrskega orožja vplivala na to, kako se do nje vedejo tretji subjekti, ki se v večini primerov nahajajo izven Unije. Teh učinkov, ki so trajali skoraj tri leta in so izvor nepremoženjske škode, ki je nastala

tožeči stranki, ni mogoče v celoti izravnati z *a posteriori* ugotovitvijo nezakonitosti izpodbijanih aktov, ker sprejetje omejevalnih ukrepov glede subjekta pritegne več pozornosti in sproži več reakcij, zlasti izven Unije, kot njihova poznejša razglasitev ničnosti.

89 Poleg tega je treba najprej navesti, da je trditev Sveta zoper tožečo stranko še posebej resna, ker jo povezuje s širjenjem jedrskega orožja, ki je po mnenju Sveta dejavnost, ki je nevarna za mir in mednarodno varnost.

90 Nato je treba navesti, da trditev Sveta v zvezi s tožečo stranko, kot je razvidno iz točk od 32 do 38 zgoraj, ni bila dokazana z nikakršno informacijo ali upoštevnim dokazom.

91 Nazadnje, čeprav bi Svet lahko kadar koli izbrisal ime tožeče stranke, ki je bila objavljena v Uradnem listu, jo je ohranil skoraj tri leta, ne glede na ugovarjanje tožeče stranke. V zvezi s tem v spisu ni elementov, ki bi kazali na to, da je Svet na lastno pobudo ali v odgovor na ugovarjanje tožeče stranke preveril utemeljenost navedene trditve, da bi omejil škodljive posledice, ki so iz te izhajale za tožečo stranko.

92 Glede na navedeno Splošno sodišče pri presoji nepremoženjske škode, nastale tožeči stranki, *ex aequo et bono* meni, da znesek 50.000 EUR pomeni primerno odškodnino.

Premoženjska škoda, povezana z zaprtjem nekaterih bančnih računov tožeče stranke in prekinitvijo izplačil v evrih s strani evropskih bank

93 Prvič, tožeča stranka navaja, da je Emirate National Bank of Dubai zaradi sprejetja omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, zaprla vse njene račune, prek katerih je potekala večina plačil, izvršenih v okviru njenih mednarodnih projektov. Tudi evropske banke naj bi blokirale pretok vseh plačil v evrih, ki jih je tožeča stranka naložila oziroma do katerih je bila upravičena. Zaradi tega naj bi ji nastala škoda več deset milijonov evrov.

94 Drugič, tožeča stranka natančneje trdi, da ni bilo mogoče izvršiti plačila s strani Svetovne banke in da ni mogla izvršiti pogodbe, katere predmet je bila sanacija elektrarne v Derbendikhanu. Zato naj bi ji nastala škoda v znesku 1 508 526,60 EUR, kar je 30 % vrednosti te pogodbe in ustreza opravljenim pripravljalnim delom (10 % vrednosti) in dobičku (20 % vrednosti).

95 Glede prvega očitka je tožeča stranka v prilogi A.20 k repliki predložila dopis, s katerim jo je Emirate National Bank of Dubai obvestila o zaprtju njenih računov.

96 Čeprav v tem dopisu niso izrecno omenjeni omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko, sklicevanje na „nadzor in notranje politike“ ter „prestrukturiranje nekaterih računov“ nakazuje, da je zaprtje ob neobstoju druge verjetne razlage posledica njihovega sprejetja malo pred tem. V teh okoliščinah je treba opozoriti, da če bi Emirate National Bank of Dubai še dalje po sprejetju omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, tej nudila finančne storitve, bi to lahko, odvisno od primera, upravičevalo sprejetje enakih omejevalnih ukrepov glede nje.

97 Glede na to je treba navesti, prvič, da je iz dopisa Emirate National Bank of Dubai razvidno, da ta ni zamrznila sredstev na zadevnih računih, temveč jih je vrnila tožeči stranki.

98 Drugič, tožeča stranka se ne sklicuje na noben element, s katerim bi bilo dokazano, da si finančnih storitev, ki jih je prej opravljala Emirate National Bank of Dubai, ne more zagotoviti pri drugi banki in preusmeriti svoje odlive in prilive.

99 Tretjič, tožeča stranka ni predložila – razen v primeru sanacije elektrarne v Derbendikhanu, kar je preučeno v točkah od 102 do 107 v nadaljevanju – konkretnih elementov, s katerimi bi dokazala, da naj bi zaprtje njenih računov in prekinitev plačil vplivalo na njene odnose s poslovnimi partnerji ali drugimi osebami oziroma subjekti, s čimer bi ji bila tako povzročena škoda.

100 Četrtič, tožeča stranka ni predložila elementov za utemeljitev zneska škode, ki naj bi ji domnevno nastala.

101 V teh okoliščinah je treba prvi očitek, ki se nanaša na zaprtje bančnih računov tožeče stranke s strani Emirate National Bank of Dubai in na prekinitev izplačil v evrih s strani evropskih bank na splošno, zavrniti kot neutemeljen.

102 Glede drugega očitka tožeče stranke je iz dopisov, predloženih kot priloga od A.26 do A.29 k repliki, razvidno, da so organi iraškega Kurdistana, ki so s tožečo stranko sklenili pogodbo za sanacijo elektrarne v Derbendikhanu, od te odstopili, ker tožeča stranka ni mogla prejeti izplačila od Svetovne banke, ki ga je blokirala evropska posredniška banka.

103 Vendar, prvič, niti z dopisi, predloženimi kot priloga k repliki, niti z drugimi dokazi ni izrecno dokazano, da je bila zadevna blokada posledica sprejetja omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko.

104 Drugič, tudi če bi bil obstoj vzročne zveze pravno zadostno dokazan s strani tožeče stranke, ki v zvezi s tem trdi, da je blokada nastopila malo po sprejetju omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, in jo je izvrševala evropska banka, je treba ugotoviti, da dejanskost in znesek škode, ki ga uveljavlja, nista bila dokazana.

105 Tožeča stranka namreč zahteva odškodnino, ki ustreza 10 % vrednosti zadevne pogodbe iz naslova opravljenih pripravljalnih del in 20 % vrednosti iste pogodbe iz naslova „tekoči minimalni dobiček“ v zadevnem industrijskem sektorju.

106 Vendar trditve tožeče stranke niso podprte z dokazi. Prvič, tožeča stranka tako ni predložila niti ponudbe za zadevni projekt, s katero bi bilo mogoče dokazati konkretno pričakovani dobiček, niti natančnih navedb o njeni splošni stopnji donosnosti ali donosnosti industrijskega sektorja, v katerem deluje. Drugič, prav tako Splošnemu sodišču ni sporočila izkaza stroškov, nastalih v okviru projekta sanacije elektrarne v Derbendikhanu, oziroma drugih elementov, s katerimi bi bilo mogoče dokazati njihov obstoj in znesek.

107 V teh okoliščinah je treba očitek tožeče stranke o projektu sanacije elektrarne v Derbendikhanu zavrniti kot neutemeljen.

Premoženjska škoda, povezana s prekinitvijo poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev tožeče stranke

108 Tožeča stranka trdi, da so družba Siemens AG in drugi evropski dobavitelji prekinili poslovne odnose z njo. Družba Siemens pa naj bi bila njen glavni partner pri dobavi večjega dela strojev in delov, ki jih je vključevala v svoje ponudbe, tako da so sedanji in prihodnji projekti blokirani.

109 Glede obstoja vzročne zveze je treba navesti, da je prekinitev poslovnih odnosov s strani subjektov, ki se nahajajo v Uniji, neizogibna posledica sprejetja omejevalnih ukrepov. To dejstvo je v obravnavani zadevi potrjeno z dopisom družbe Siemens, predloženim kot priloga A.21 k repliki, iz katerega je izrecno razvidno, da je prekinitev poslovnega odnosa med družbo Siemens in tožečo stranko neposredna posledica sprejetja omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko.

110 Glede obstoja škode je treba navesti, da prekinitev poslovnih odnosov z večjimi dobavitelji gotovo ovira dejavnosti družbe. Vendar zavrnitev dobave proizvodov ne pomeni škode. Ta namreč nastane le, če se zavrnitev odraža na poslovnih rezultatih zadevne družbe. To pa je zlasti takrat, ko je družba zavezana kupiti enake proizvode pod manj ugodnimi pogoji pri drugih dobaviteljih ali ko zavrnitev dobave povzroči zamudo pri izvrševanju pogodb, sklenjenih s strankami, zaradi česar je tako družba izpostavljena denarni kazni. Če ne bi bilo mogoče najti drugega dobavitelja, bi lahko bile tudi obstoječe pogodbe razvezane in zadevni družbi bi lahko bilo preprečeno sodelovanje pri odprtih javnih razpisih.

111 Tožeča stranka v obravnavani zadevi navaja tri konkretne pogodbe, na katere naj bi vplivalo to, da so njeni evropski dobavitelji prekinili poslovne odnose. Predložila je tudi druge elemente, s katerimi naj bi dokazala, da ji je zaradi tega nastala škoda.

– Pogodba z družbo Mobarakeh Steel Company

112 Tožeča stranka trdi, da ni mogla izpolniti svojih pogodbenih obveznosti do družbe Mobarakeh Steel Company, ker družba Siemens ni želela poslati nekatere opreme, zaradi česar je družba Mobarakeh Steel Company odstopila od zadevne pogodbe in tožečo stranko izključila iz svojih prihodnjih javnih razpisov. Tako naj bi ji nastalo vsaj za 2.000.000 EUR škode.

113 V zvezi s tem iz dopisa družbe Mobarakeh Steel Company, ki je priloga A.24 k repliki, izhaja, da je ta dejansko odstopila od pogodbe o izgradnji električne napeljave, sklenjene s tožečo stranko, si pridržala pravico do unovčitve bančnih garancij, ki jih je ta predložila, in jo izključila iz prihodnjih javnih razpisov.

114 Glede na prvi odstavek zadevnega dopisa je bil v pogodbi določen rok za dobavo petnajst mesecev od 15. avgusta 2009 in končni rok za dobavo tako 15. november 2010. Če bi torej tožeča stranka spoštovala svoje pogodbene obveznosti, za katere se je zavezala, sprejetje prvih omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo nanjo, to je 23. maja 2001 oziroma več kot šest mesecev po navedenem končnem roku dobave, ne bi vplivalo na izvršitev pogodbe, sklenjene z družbo Mobarakeh Steel Company.

115 Ta sklep je potrjen v petem odstavku zadevnega dopisa, v katerem družba Mobarakeh Steel Company izrecno navaja, da je zamuda tožeče stranke eden od vzrokov razveze zadevne pogodbe.

116 Zato je treba ugotoviti, da sprejetje omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, ni bil odločilen in neposreden vzrok razveze pogodbe z družbo Mobarakeh Steel Company, kar pomeni, da tožeča stranka ni dokazala obstoja vzročne zveze med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo.

117 V teh okoliščinah je treba očitek o pogodbi, sklenjeni z družbo Mobarakeh Steel Company, zavrniti kot neutemeljen.

– Pogodba o posodobitvi električne opreme na jezu na Evfratu v Siriji

118 Tožeča stranka navaja, da zaradi prekinitve vseh poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev ni mogla dobaviti glavnega dela opreme, pripomočkov in materialov, potrebnih za posodobitev električne opreme na jezu na Evfratu v Siriji. Trdi, da ji je zato iz naslova opravljenih pripravljalnih del in dobička nastala škoda v znesku 1.425.000 EUR, kar je vsaj 30 % vrednosti dela zadevne pogodbe, ki bi ga bilo treba dati v podizvajanje.

119 Iz dopisov sirskega ministrstva, pristojnega za namakanje, tožeči stranki, ki sta prilogi A.31 in A.32 k repliki, izhaja, da je bil začetek zadevnih del prestavljen, njihov časovni razpored pa spremenjen, in da je bilo tožeči stranki dovoljeno uporabiti „sekundarne sopogodbenike“.

120 Prvič, zadevna dopisa ne dokazujeta, kot trdi tožeča stranka, da je vzrok zamude, nastale pri uresničitvi projekta, in uporabe „sekundarnih sopogodbenikov“ sprejetje omejevalnih ukrepov, ki se nanjo nanašajo.

121 V zvezi s tem je tožeča stranka v prilogi A.33 k repliki res predložila seznam naprav in sestavnih delov iz svoje ponudbe za zadevni projekt. Na tem seznamu sicer so proizvodi evropskih proizvajalcev, vendar ni bil predložen noben element, s katerim bi bilo dokazano, da teh proizvodov zaradi sprejetja omejevalnih ukrepov ni bilo mogoče dobaviti.

122 Drugič, tožeča stranka sicer trdi, da ji je nastala škoda v vsaj 30 % vrednosti dela zadevne pogodbe, ki bi ga bilo treba dati v podizvajanje, vendar ni predložila dokazov o tej škodi.

123 Najprej, vrednost dela pogodbe, danega v podizvajanje, je namreč navedena le v tabeli v prilogi A.5 k tožbi. To tabelo je pripravila tožeča stranka. Poleg tega se omejuje na navedbo celotnega zneska domnevnega podizvajanja, ne da bi določila različne dodeljene naprave in njihovo vrednost.

124 Dalje, v spisu Splošnega sodišča ni elementov, na podlagi katerih bi bilo mogoče določiti dobiček tožeče stranke in znesek stroškov, nastalih v okviru zadevnega projekta. Tožeča stranka tako ni predložila ponudbe, priloge k pogodbi, v kateri so podrobneje navedene cene, izkaza stroškov ali drugih elementov, s katerimi bi lahko podprla svoje trditve glede zneska nastale škode.

125 V teh okoliščinah je treba očitek tožeče stranke o projektu posodobitve električne opreme na jezu na Evfratu zavrniti kot neutemeljen.

– Pogodba o izgradnji transformatorskih postaj v Kunduzu in Baghlanu (Afganistan)

126 Tožeča stranka trdi, da zaradi prekinitve poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev ni mogla dobaviti nekaterih strojev in opreme, potrebnih za izgradnjo transformatorskih postaj v Kunduzu in Baghlanu. Trdi, da ji je zato nastala škoda, in sicer 729 210,80 EUR, kar je vsaj 10 % vrednosti dela projekta, ki bi ga bilo treba dati v podizvajanje.

127 Tožeča stranka je v podporo svoji trditvi v prilogi A.34 k repliki predložila zadevno pogodbo, ki vključuje prilogo, v kateri so našteti predlagani stroji in sestavni deli, med katerimi so proizvodi evropskih proizvajalcev.

128 Tožeča stranka je poleg tega v odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča, vloženem 31. januarja 2014, pojasnila, da se dopis družbe Siemens glede preklica naročila z referenčno številko P06000/CO/3060, ki je bilo vloženo kot priloga A.21 k repliki, nanaša opremo za izgradnjo transformatorskih postaj v Kunduzu in Baghlanu ter na nekatere projekte v Iranu.

129 Prvič, v spisu Splošnega sodišča ni elementov, kot so dopisi, izmenjani z afganistanskimi organi, s katerimi bi bilo dokazano, da je bilo treba zaradi sprejetja omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, spremeniti pogoje zadevne pogodbe, zlasti da se uporabi podizvajalce.

130 Drugič, ni dokazano, da je posledica tega, da je družba Siemens preklicala naročilo z referenčno številko P06000/CO/3060, nemožnost tožeče stranke, da izvrši zadevno pogodbo brez podizvajalcev, glede na to, da ni pojasnil v zvezi s tem.

131 Tretjič, tožeča stranka ni pojasnila, ali je škoda, ki ji je domnevno nastala, pomenila izgubo priložnosti ustvariti dobiček, stroške, ki so nastali v okviru zadevnega projekta, ali drugo škodo. Niti ni predložila dokazov o znesku za del zadevne pogodbe, domnevno oddane v podizvajanje, in o tem, da nastala škoda ustreza 10 % tega zneska.

132 V teh okoliščinah je treba očitek tožeče stranke o projektu izgradnje transformatorskih postaj v Kunduzu in Baghlanu zavrniti kot neutemeljen.

– Drugi elementi, ki jih je predložila tožeča stranka

133 Prvič, tožeča stranka je v prilogi A.5 k tožbi predložila tabelo, v kateri so v delu A navedeni njeni projekti v tujini, na katere naj bi vplivali omejevalni ukrepi, v delu B javni razpisi v tujini, na katerih naj zaradi sprejetja teh ukrepov ne bi bila uspešna, ter v delu C vrednost opreme, ki jo je oziroma bi jo kupila pri evropskih dobaviteljih in ki naj je iz istega razloga ne bi bilo mogoče dobaviti.

134 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da so projekti s številkami od 1 do 3 v delu A zadevne tabele projekti, na katere se nanašajo očitki, preučeni v točkah od 102 do 107 oziroma od 118 do 132 zgoraj.

135 Dalje, glede projekta št. 4 v delu A zadevne tabele in štirih javnih razpisov, navedenih v delu B te tabele, je treba ugotoviti, da je to tabelo pripravila tožeča stranka, da ni podprta z drugimi elementi in da v njej ni nobenega pojasnila, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, da je bila škoda, domnevno nastala tožeči stranki, dejansko povzročena s prekinitvijo poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev.

136 Nazadnje, glede dela C zadevne tabele je bilo že v točki 110 zgoraj navedeno, da zavrnitev dobave proizvodov povzroči nastanek škode le, če se zavrnitev odraža na poslovnih rezultatih zadevne družbe. Tožeča stranka pa se omejuje na navedbo celotne vrednosti domnevno zadevnih proizvodov, ne da bi jih kakorkoli določila in ne da bi natančneje navedla konkretne škodljive posledice zavrnitve dobave zadevnih proizvodov.

137 Iz teh razlogov priloga A.5 k tožbi ni zadosten dokaz, da je tožeči stranki zaradi sprejetja omejevalnih ukrepov glede nje nastala škoda.

138 Drugič, tožeča stranka je v prilogi A.7 k tožbi predložila seznam tujih dobaviteljev, na katerem je večje število evropskih dobaviteljev. Vendar tako kot v delu C tabele, predložene kot priloga A.5 k tožbi, ta seznam ne vključuje pojasnil o naročilih, ki so bila dejansko oddana zadevnim družbam in ki jih ni bilo mogoče uresničiti, niti niso v njem natančneje navedene konkretne škodljive posledice zavrnitve dobave, in zato ni zadosten dokaz, da je tožeči stranki nastala škoda.

139 Niti priloga A.7 k tožbi ne podpira splošnejše trditve tožeče stranke, da so njeni sedanji in prihodnji projekti blokirani, saj ni mogoče na podlagi ničesar na seznamu tujih dobaviteljev določiti dela opreme, ki ga je tožeča stranka kupila od evropskih dobaviteljev, niti tega, da zadevne opreme ni mogoče nadomestiti z opremo, ki ni evropskega izvora.

140 Tretjič, v dopisu družbe Siemens, predloženem v prilogi A.21 k repliki, je navedeno, da ni bilo mogoče sprejeti naročila tožeče stranke z referenčno številko P06000/CO/3060, ker so bili sprejeti omejevalni ukrepi, ki se nanjo nanašajo.

141 Kot je že bilo navedeno v točki 128 zgoraj, se je glede na pojasnila tožeče stranke zadevno naročilo nanašalo na opremo za izgradnjo transformatorskih postaj v Kunduzu in Baghlanu ter na nekatere projekte v Iranu.

142 Najprej, glede projekta izgradnje transformatorskih postaj v Kunduzu in Baghlanu zadošča napotitev na točke od 126 do 132 zgoraj.

143 Dalje, dopis družbe Siemens v delu, ki se nanaša na iranske projekte, na katere se sklicuje tožeča stranka in niso preučeni v točkah od 126 do 132 zgoraj, samostojno ni zadosten dokaz, da je tožeči stranki nastala škoda. Da bi bil tak dokaz namreč predložen, bi bilo treba predložiti vsaj elemente o določitvi in pogojih zadevnih projektov in vplivu preklica naročila z referenčno številko P06000/CO/3060 na uresničitev teh projektov.

144 Četrtič, tožeča stranka je v prilogi k svojim stališčem z dne 20. februarja 2014 predložila izpis iz računovodskih izkazov za davčna leta 2010/2011, 2011/2012 in 2012/2013 ter zbirno razpredelnico. Po njenem mnenju ti dokumenti dokazujejo velik upad prometa in zato škodo, ki naj bi ji nastala zaradi sprejetja in ohranitve omejevalnih ukrepov, ki se nanjo nanašajo.

145 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da izpis iz računovodskih izkazov tožeče stranke in zadevna zbirna razpredelnica sicer dejansko izkazujejo znatno znižanje njenega prometa, vendar ne kažejo vzrokov tega razvoja. Zato ni mogoče ugotoviti, če in v kolikšnem delu je prišlo do navedenega znižanja zaradi sprejetja in ohranitve omejevalnih ukrepov, ki se nanašajo na tožečo stranko, ne pa zaradi drugih dejavnikov, kot je splošni razvoj gospodarske klime.

146 Še toliko bolj, ker je, kot je razvidno iz zadevne zbirne tabele, večji del zadevnega znižanja v absolutnem smislu povezan s projekti v Iranu. Razen dopisa družbe Siemens, ki je predložen v prilogi A.21 k repliki in v tem kontekstu preučen v točki 143 zgoraj, pa se drugi posamezni dokazi, ki jih je predložila tožeča stranka, nanašajo na projekte v tujini. S temi dokazi zato ni mogoče koristno dopolniti drugih dokumentov, priloženih k stališčem tožeče stranke z dne 20. februarja 2014, da bi se sprejeli dovolj trdni sklepi glede stopnje vzročne zveze med omejevalnimi ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko, in znižanjem njenega prometa.

147 Glede ostalega, tudi če bi bilo mogoče o taki vzročni zvezi z zadostno stopnjo prepričanja sklepati iz samega obstoja zadevnih omejevalnih ukrepov, s katerimi se po sami opredelitvi skuša omejiti svobodo opravljanja gospodarske dejavnosti tožeče stranke, pa še vedno velja, da tožeča stranka ni predložila elementov, na podlagi katerih bi bilo mogoče presojati obseg nastale škode. Tožeča stranka namreč ni predložila elementov, na podlagi katerih bi bilo mogoče, prvič, presoditi delež znižanja njenega prometa, ki se pripisuje omejevalnim ukrepom, ki se nanjo nanašajo, in drugič, določiti znesek škode, ki je dejansko nastala zaradi takega znižanja. Taka pojasnila pa bi bila v obravnavani zadevi še toliko bolj potrebna, ker glede na predložene dokumente navedeni ukrepi niso enako vplivali na dobičkonosnost tožeče stranke kot na njen promet.

148 Glede na navedeno je treba zavrniti očitek tožeče stranke, ki je povezan s prekinitvijo poslovnih odnosov s strani njenih evropskih dobaviteljev, ne da bi bilo treba preizkusiti dopustnost elementov, predloženih v prilogi k stališčem tožeče stranke z dne 20. februarja 2014, ki jo izpodbija Svet.

149 Za konec, tožeči stranki je treba dodeliti odškodnino 50.000 EUR iz naslova nastale nepremoženjske škode, treba pa je tudi zavrniti odškodninski zahtevek za premoženjsko škodo.

Obresti

150 Glede zahtevka tožeče stranke za dodelitev obresti je treba ugotoviti, prvič, da se z zneskom dodeljene odškodnine upošteva nepremoženjska škoda, ki je tožeči stranki nastala do dne razglasitve te sodbe. V teh okoliščinah ni treba dodeliti obresti za obdobje pred tem dnem.

151 Drugič, v skladu s sodno prakso Sodišča je mogoče dolgovani odškodnini prišteti zamudne obresti od datuma razglasitve sodbe, s katero je bila ugotovljena obveznost povrnitve škode (glej v tem smislu sodbo Dumortier in drugi/Svet, EU:C:1979:223, točka 25, ter sodbi z dne 27. januarja 2000, Mulder in drugi/Svet in Komisija, C-104/89 in C-37/90, ZOdl., EU:C:2000:38, točka 35, in z dne 26. novembra 2008, Agraz in drugi/Komisija, T-285/03, EU:T:2008:526, točka 55). V skladu s sodno prakso se

obrestna mera, ki jo je treba uporabiti, izračuna na podlagi obrestne mere, ki jo Evropska centralna banka določi za glavne transakcije refinanciranja in se uporablja v zadevnem obdobju, povišani za dve točki (sodbi z dne 13. julija 2005, Camar/Svet in Komisija, T-260/97, ZOdl., EU:T:2005:283, točka 146, ter Agraz in drugi/Komisija, EU:T:2008:526, točka 55).

152 V teh okoliščinah je treba skleniti, da mora Svet plačati zamudne obresti od datuma razglasitve te sodbe do popolnega poplačila dodeljene odškodnine po obrestni meri, ki jo Evropska centralna banka določi za glavne transakcije refinanciranja in se uporablja v zadevnem obdobju, povišani za dve točki.

Stroški

153 Treba je odločiti o stroških glavnega postopka in o stroških postopka za izdajo začasne odredbe, o katerih je bila odločitev pridržana s sklepom z dne 28. septembra 2011, Safa Nicu Sepahan/Svet (T-384/11 R, EU:T:2011:545).

154 Poleg tega lahko v skladu s členom 87(3) Poslovnika Splošno sodišče odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške, če uspe samo deloma.

155 V obravnavani zadevi Svet ni uspel glede predloga za ugotovitev ničnosti uvrstitve imena tožeče stranke, delno pa tudi ne glede odškodninskega zahtevka, medtem ko tožeča stranka v večjem delu zlasti ni uspela z zadnjim zahtevkom. V teh okoliščinah je treba odločiti, da Svet poleg svojih stroškov nosi polovico stroškov tožeče stranke, ki pa nosi drugo polovico svojih stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. **V delih, v katerih se nanašata na družbo Safa Nicu Sepahan Co., sta razglašeni za nični:**

   — **točka 19 iz dela I(B) Priloge I k Izvedbeni uredbi Sveta (EU) št. 503/2011 z dne 23. maja 2011 o izvajanju Uredbe (EU) št. 961/2010 o omejevalnih ukrepih proti Iranu;**

   — **točka 61 iz dela I(B) Priloge IX k Uredbi Sveta (EU) št. 267/2012 z dne 23. marca 2012 o omejevalnih ukrepih proti Iranu in razveljavitvi Uredbe (EU) št. 961/2010.**

2. **Svetu Evropske unije se naloži, da mora družbi Safa Nicu Sepahan izplačati odškodnino 50.000 EUR iz naslova nepremoženjske škode, ki ji je nastala.**

3. **Odškodnina, ki jo je treba plačati družbi Safa Nicu Sepahan, se poveča za zamudne obresti od datuma razglasitve te sodbe do popolnega poplačila navedene odškodnine po obrestni meri, ki jo Evropska centralna banka določi za glavne transakcije refinanciranja, povišani za dve točki.**

4. **V preostalem se tožba zavrne.**

5. **Svet nosi svoje stroške glede glavnega postopka in postopka za izdajo začasne odredbe ter polovico stroškov družbe Safa Nicu Sepahan, ki se nanašajo na ista postopka. Družba Safa Nicu Sepahan nosi polovico svojih stroškov glede glavnega postopka in postopka za izdajo začasne odredbe.**

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 25. novembra 2014.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje 1

Postopek in predlogi strank 3

Pravo 4

1. Predlog za razglasitev ničnosti uvrstitve imena tožeče stranke na zadevna seznama 4

2. Predlog za razglasitev ničnosti uvrstitve imena s tožečo stranko „povezanih družb“ na zadevna seznama 5

3. Odškodninski zahtevek 6

Nezakonitost ravnanja, ki se očita Svetu 6

Dejanskost škode ter obstoj vzročne zveze 9

Nepremoženjska škoda 10

Premoženjska škoda, povezana z zaprtjem nekaterih bančnih računov tožeče stranke in prekinitvijo izplačil v evrih s strani evropskih bank 11

Premoženjska škoda, povezana s prekinitvijo poslovnih odnosov s strani evropskih dobaviteljev tožeče stranke 12

– Pogodba z družbo Mobarakeh Steel Company 13

– Pogodba o posodobitvi električne opreme na jezu na Evfratu v Siriji 13

– Pogodba o izgradnji transformatorskih postaj v Kunduzu in Baghlanu (Afganistan) 14

– Drugi elementi, ki jih je predložila tožeča stranka 15

Obresti 16

Stroški 17